

תלמוד בבלי מסכת סוטה פרק ג - היה נוטל **[דף יט עמוד א]**

/מתני'/. היה נוטל את מנחתה מתוך כפיפה מצרית ונותנה לתוך כלי שרת ונותנה על ידה, וכהן מניח ידו מתחתיה ומניפה. הניף והגיש קמץ והקטיר, והשאר נאכל לכהנים. היה משקה ואחר כך מקריב את מנחתה; רבי שמעון אומר: מקריב את מנחתה ואח"כ היה משקה, שנאמר: ואחר ישקה את האשה את המים, אם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה - כשרה.

גמ'. אמר ליה רבי אלעזר לרבי יאשיה דדריה: לא תיתב אכרעך עד דמפרשת לה להא מילתא, מנין למנחת סוטה שטעונה תנופה? מנא לן? והניף כתיב בה! בבעלים מנלן? אתיא יד יד משלמים, כתיב הכא: ולקח הכהן מיד האשה, וכתוב התם: ידיו תביאנה, מה כאן כהן אף להלן כהן, ומה להלן בעלים אף כאן בעלים, הא כיצד? מניח ידו תחת ידי הבעלים ומניף.

הניף והגיש קמץ וכו'; היה משקה ואחר כך מקריב את מנחתה. הא אקרבה! הכי קאמר: סדר מנחות כיצד? הניף והגיש קמץ והקטיר, והשאר נאכל לכהנים, ובהשקאה גופה פליגי רבי שמעון ורבנן, דרבנן סברי: משקה ואח"כ מקריב את מנחתה, ורבי שמעון סבר: מקריב את מנחתה ואחר כך משקה, שנאמר: ואחר ישקה.

ואם השקה ואחר כך הקריב את מנחתה - כשרה. **[דף יט עמוד ב]** ת"ר: והשקה - מה ת"ל? והלא כבר נאמר והשקה! שאם נמחקה מגילה ואומרת איני שותה, מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחה, דברי רבי עקיבא; ר"ש אומר: ואחר ישקה - מה ת"ל? והלא כבר נאמר והשקה! אלא לאחר כל מעשים כולן האמורין למעלה, מגיד, ג' דברים מעכבין בה: עד שלא קרב הקומץ, ועד שלא נמחקה מגילה, ועד שלא תקבל עליה שבועה. עד שלא קרב הקומץ, ר"ש לטעמיה, דאמר: מקריב את מנחתה ואח"כ משקה. עד

שלא נמחקה מגילה, אלא מאי משקה לה? אמר רב אשי: לא נצרכה לשרישומו ניכר. עד שלא תקבל עליה שבועה, מישתא הוא דלא שתיא, הא מיכתב כתבי לה? והאמר רבא: מגילת סוטה שכתבה קודם שתקבל עליה שבועה - לא עשה ולא כלום! כדי נסבה. במאי קמיפלגי? תלתא קראי כתיבי, והשקה קמא ואחר ישקה והשקה בתרא, רבנן סברי: והשקה קמא - לגופו, שמשקה ואח"כ מקריב את מנחתה, ואחר ישקה - מיבעי ליה לשרישומו ניכר, והשקה בתרא - שאם נמחקה מגילה ואומרת איני שותה, מערערין אותה ומשקה אותה בעל כרחה; ור"ש סבר: ואחר ישקה - לגופו, שמקריב את מנחתה ואח"כ משקה, והשקה קמא - שאם השקה ואח"כ הקריב את מנחתה כשרה, והשקה בתרא - שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה, מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחה. ורבנן? בדיעבד לא פתח קרא. וסבר ר"ע משקין אותה בעל כרחה? והתניא, רבי יהודה אומר: כלבוס של ברזל מטילין לתוך פיה, שאם נמחקה מגילה ואמרה איני שותה, מערערין אותה ומשקין אותה בע"כ; אמר רבי עקיבא: כלום אנו צריכין אלא לבודקה, והלא בדוקה ועומדת! אלא, עד שלא קרב הקומץ יכולה לחזור בה, משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה. וליטעמיך, תיקשי לך היא גופה: משקרב הקומץ אינה יכולה לחזור בה, והלא בדוקה ועומדת! לא קשיא: הא דקהדרא בה מחמת רתיתא, והא דקהדרא בה מחמת בריותא, והכי קאמר: כל מחמת בריותא - כלל כלל לא שתיא, מחמת רתיתא - עד שלא קרב הקומץ, דאכתי לא אמחוק מגילה, אי נמי אמחוק מגילה, דשלא כדין עביד כהנים דמחקי - מצי הדרא בה, משקרב הקומץ, דבדין עביד כהנים דמחקי - לא מצי הדרא בה. **[דף כ עמוד א]** קשיא דר' עקיבא אדרבי עקיבא, התם אמר מחיקה מעכבא, והכא אמר קומץ מעכב! תרי תנאי ואליבא דר"ע. איבעיא להו: אמרה איני שותה מחמת בריותא, וחזרה ואמרה שותה אני, מהו? כיון דאמרה איני שותה - טמאה אני קאמרה, וכיון דאחזיק נפשה בטומאה - לא מציא הדרה בה, או דילמא כיון דאמרה שותה אני, גליא דעתה דמחמת ביעתותא הוא דאמרה? תיקו. אמר אבוה דשמואל: צריך שיתן מר לתוך המים; מ"ט? דאמר קרא: מי המרים שמרים כבר.

מתני'. עד שלא נמחקה המגילה אמרה איני שותה - מגילתה נגנזת, ומנחתה מתפזרת על הדשן, ואין מגילתה כשרה להשקות בה סוטה אחרת. נמחקה המגילה ואמרה טמאה אני - המים נשפכין, ומנחתה מתפזרת על

בית הדשן. נמחקה המגילה ואמרה איני שותה - מערערין אותה ומשקין אותה בעל כרחיה. אינה מספקת לשתות עד שפניה מוריקות ועיניה בולטות והיא מתמלאת גידין, והם אומרים: הוציאוה, שלא תטמא העזרה. אם יש לה זכות היתה תולה לה, יש זכות תולה שנה אחת, יש זכות תולה ב' שנים, יש זכות תולה ג' שנים. מכאן אומר בן עזאי: חייב אדם ללמד את בתו תורה, שאם תשתה תדע שהזכות תולה לה. ר"א אומר: כל המלמד בתו תורה - (כאילו) לומדה תפלות. ר' יהושע אומר: רוצה אשה בקב ותפלות מט' קבין ופרישות. הוא היה אומר: חסיד שוטה, ורשע ערום, ואשה פרושה, ומכות פרושין - הרי אלו מבלי עולם.

גמ'. א"ר יהודה אמר שמואל משום ר"מ: כשהייתי למד תורה אצל ר"ע, הייתי מטיל קנקנתום לתוך הדיו, ולא אמר לי דבר; כשבאתי אצל ר' ישמעאל, א"ל: בני, מה מלאכתך? אמרתי לו: לבלר אני, אמר לי: בני, הוי זהיר, שמלאכתך מלאכת שמים היא, שמא תחסיר אות אחת או תתיר אות אחת, נמצאת אתה מחריב את כל העולם כלו; אמרתי לו: דבר אחד יש לי שאני מטיל לתוך הדיו וקנקנתום שמו, אמר לי: וכי מטילין קנקנתום לתוך הדיו? התורה אמרה: ומחה, כתב שיוכל למחות. מאי קא"ל ומאי קא מהדר ליה? הכי קא"ל: לא מבעיא בחסירות ויתירות דבקי אנא, אלא אפילו למיחש לזבוב דדילמא אתי ויטיב אתגיה דדלית ומחיק ליה ומשוי ליה רי"ש, דבר אחד יש לי שאני מטיל לתוך הדיו וקנקנתום שמו. איני? והא תניא, אמר רבי מאיר: כשהייתי למד תורה אצל ר' ישמעאל, הייתי מטיל קנקנתום לתוך הדיו, ולא אמר לי דבר, כשבאתי אצל ר"ע אסרה עלי; קשיא שמוש אשמוש! קשיא אסרה אסרה! בשלמא שמוש אשמוש לא קשיא, מעיקרא אתא לקמיה דר' עקיבא, כיון דלא מצי קם אליביה, אתא לקמיה דר"י וגמר גמרא, הדר אתא לקמיה דר"ע סבר סברא, אלא אסרה אסרה קשיא! תניא: רבי יהודה אומר, אומר היה ר"מ: לכל מטילין קנקנתום לתוך הדיו, **[דף כ עמוד ב]** חוץ מפרשת סוטה בלבד; רבי יעקב אומר משמו: חוץ מפרשת סוטה של מקדש. מאי בינייהו? א"ר ירמיה: למחוק לה מן התורה איכא בינייהו, והני תנאי כי הני תנאי; דתניא: אין מגילתה כשירה להשקות בה סוטה אחרת, רבי אחי בר יאשיה אומר: מגילתה כשירה להשקות בה סוטה אחרת. אמר רב פפא: דילמא לא היא, עד כאן לא קאמר ת"ק התם, אלא כיון דאינתיק לשום רחל לא הדרא מינתקא לשום לאה, אבל תורה דסתמא

כתיבה, הכי נמי דמחקינן. אמר רב נחמן בר יצחק: דילמא לא היא, עד כאן לא קאמר רבי אחי בר יאשיה התם, אלא במגילה דאיכתוב לשום אלות בעולם, אבל תורה דלהתלמד כתיבה, הכי נמי דלא מחקינן. ורבי אחי בר יאשיה לית ליה: כתב לגרש את אשתו ונמלך, מצאו בן עירו ואמר לו שמי כשמך ושם אשתי כשם אשתך - פסול לגרש בו? אמרי: התם וכתב לה אמר רחמנא, בעינן כתיבה לשמה. הכא נמי ועשה לה! מאי עשייה? מחיקה.

אינה מספקת לשתות עד שפניה [כו']. מני? ר"ש היא, דאמר: מקריב את מנחתה ואח"כ משקה, דכמה דלא קרבה מנחתה לא בדקי לה מיא, דכתיב: מנחת זכרון מזכרת עון. אימא סיפא: יש לה זכות היתה תולה לה, אתאן לרבנן, דאי ר"ש, האמר: אין זכות תולה במים המרים! אמר רב חסדא: הא מני? ר"ע היא, דאמר: מקריב את מנחתה ואח"כ משקה, ובזכות - סבר לה כרבנן.

והם אומרים: הוציאוה וכו'. מ"ט? דדילמא מתה. למימרא, דמת אסור במחנה לזויה, והתניא: טמא מת מותר ליכנס למחנה לזויה, ולא טמא מת בלבד אמרו - אלא אפילו מת עצמו, שנאמר: ויקח משה את עצמות יוסף עמו, עמו במחיצתו! אמר אביי: שמא תפרוס נדה. למימרא, דבעיתותא מרפיא? אין, דכתיב: ותתחלחל המלכה מאד, ואמר רב: שפירסה נדה. והא אנן תנן: חרדה מסלקת דמים! פחדא צמית, ביעתותא מרפיא.

יש לה זכות היתה וכו'. מני מתני? לא אבא יוסי בן חנן, ולא ר"א בן יצחק איש כפר דרום, ולא רבי ישמעאל! דתניא: אם יש לה זכות תולה לה שלשה חדשים, כדי הכרת העובר, דברי אבא יוסי בן חנן; ר"א בן יצחק איש כפר דרום אומר: ט' חדשים, שנאמר: ונקתה ונזרעה זרע, ולהלן הוא אומר: זרע יעבדנו יסופר, זרע הראוי לספר; רבי ישמעאל אומר: שנים עשר חדש, ואף על פי שאין ראייה לדבר - זכר לדבר, דכתיב: להן מלכא מלכי ישפר עליך וחטיך בצדקה פרוק ועויתך במיחן ענין **[דף כא עמוד א]** הן תהוי ארכא לשלותיך, וכתיב: כלא מטא על נבוכדנצר מלכא, וכתיב: לקצת ירחין תרי עשר! לעולם רבי ישמעאל, ואשכח קרא דאמר ותני, דכתיב: כה אמר ה' על

שלשה פשעי אדום. ומאי אף על פי שאין ראייה לדבר זכר לדבר? דלמא שאני עובדי כוכבים, דלא מפקיד דינא עלייהו.

ויש זכות תולה ג' שנים כו'. זכות דמאי? אילימא זכות דתורה, הא אינה מצווה ועושה היא! אלא זכות דמצוה, זכות דמצוה מי מגנא כולי האי? והתניא, את זו דרש רבי מנחם בר יוסי: כי נר מצוה ותורה אור - תלה הכתוב את המצוה בנר ואת התורה באור, את המצוה בנר, לומר לך: מה נר אינה מגינה אלא לפי שעה, אף מצוה אינה מגינה אלא לפי שעה; ואת התורה באור, לומר לך: מה אור מגין לעולם, אף תורה מגינה לעולם; ואומר: בהתהלך תנחה אותך וגו', בהתהלך תנחה אותך - זה העוה"ז, בשכבך תשמור עליך - זו מיתה, והקיצות היא תשיחך - לעתיד לבא; משל, לאדם שהיה מהלך באישון לילה ואפילה, ומתיירא מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים ומחיה רעה ומן הלסטין, ואינו יודע באיזה דרך מהלך, נזדמנה לו אבוקה של אור ניצל מן הקוצים ומן הפחתים ומן הברקנים, ועדיין מתיירא מחיה רעה ומן הליסטין ואינו יודע באיזה דרך מהלך, כיון שעלה עמוד השחר ניצל מחיה רעה ומן הליסטין, ועדיין אינו יודע באיזה דרך מהלך, הגיע לפרשת דרכים ניצל מכולם; ד"א: עבירה מכבה מצוה, ואין עבירה מכבה תורה, שנאמר: מים רבים לא יוכלו לכבות את האהבה! א"ר יוסף: מצוה, בעידנא דעסיק בה - מגנא ומצלא, בעידנא דלא עסיק בה - אגוני מגנא, אצולי לא מצלא; תורה, בין בעידנא דעסיק בה ובין בעידנא דלא עסיק בה - מגנא ומצלא. מתקיף לה רבה: אלא מעתה, דואג ואחיתופל מי לא עסקי בתורה? אמאי לא הגינה עלייהו? אלא אמר רבא: תורה, בעידנא דעסיק בה - מגנא ומצלא, בעידנא דלא עסיק בה - אגוני מצולי לא מצלא; מצוה, בין בעידנא דעסיק בה, בין בעידנא דלא עסיק בה - אגוני מגנא, אצולי לא מצלא. רבינא אמר: לעולם זכות תורה, ודקאמרת אינה מצווה ועושה! נהי דפקודי לא מפקדא, באגרא דמקרין ומתניין בנייהו ונטרן להו לגברייהו עד דאתו מבי מדרשא, מי לא פלגאן בהדייהו? מאי פרשת דרכים? א"ר חסדא: זה ת"ח ויום מיתה. רב נחמן בר יצחק אמר: זה ת"ח ויראת חטא. מר זוטרא אמר: זה ת"ח דסלקא ליה שמעתתא אליבא דהלכתא. ד"א: עבירה מכבה מצוה, ואין עבירה מכבה תורה. א"ר יוסף: דרשיה רבי מנחם בר יוסי להאי קרא כי סיני, ואילמלא דרשוה דואג ואחיתופל הכי, לא רדפו בתר דוד, דכתיב: לאמר אלהים עזבו וגו'. מאי

דרוש? ולא יראה בכך ערות דבר וגו', והן אינן יודעין, שעבירה מכבה מצוה ואין עבירה מכבה תורה. מאי בוז יבוזו לו? אמר עולא: לא כשמעון אחי עזריה, ולא כר' יוחנן דבי נשיאה, אלא כהלל ושבנא; דכי אתא רב דימי אמר: הלל ושבנא אחי הוו, הלל עסק בתורה, שבנא עבד עיסקא, לסוף א"ל: תא נערוב וליפלוג, יצתה בת קול ואמרה: אם יתן איש את כל הון ביתו וגו'.

[דף כא עמוד ב] אומר בן עזאי: חייב אדם ללמד את וכו'. ר' אליעזר אומר: כל המלמד את בתו תורה מלמדה תיפלות. תיפלות ס"ד? אלא אימא: כאילו למדה תיפלות. א"ר אבהו: מ"ט דר"א? דכתיב: אני חכמה שכנתי ערמה, כיון שנכנסה חכמה באדם - נכנסה עמו ערמומית. ורבנן, האי אני חכמה מאי עבדי ליה? מיבעי ליה לכדרבי יוסי בר' חנינא, דא"ר יוסי בר' חנינא: אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמעמיד עצמו ערום עליהן, שנאמר: אני חכמה שכנתי ערמה. א"ר יוחנן: אין דברי תורה מתקיימין אלא במי שמשים עצמו כמי שאינו, שנאמר: והחכמה מאין תמצא. רבי יהושע אומר: רוצה אשה וכו'. מאי קאמר? הכי קאמר: רוצה אשה בקב ותיפלות עמו, מתשעת קבין ופרישות.

הוא היה אומר: חסיד שוטה כו'. היכי דמי חסיד שוטה? כגון דקא טבעה איתתא בנהרא, ואמר: לאו אורח ארעא לאיסתכולי בה ואצולה. היכי דמי רשע ערום? אמר רבי יוחנן: זה המטעים דבריו לדיין קודם שיבא בעל דין חברו. ר' אבהו אומר: זה הנותן דינר לעני להשלים לו מאתים זוז, דתנן: מי שיש לו מאתים זוז - לא יטול לקט שכחה ופאה ומעשר עני, היה לו מאתים חסר דינר - אפילו אלף נותנין לו כאחת הרי זה יטול. רבי אסי אמר רבי יוחנן: זה המשיא עצה למכור בנכסים מועטין, דאמר רבי אסי א"ר יוחנן: יתומים שקדמו ומכרו בנכסים מועטין, מה שמכרו מכרו. אביי אמר: זה המשיא עצה למכור בנכסים כרבן שמעון בן גמליאל, דתניא: נכסי לך ואחרוך לפלוני, וירד הראשון ומכר ואכל - השני מוציא מיד הלקוחות, דברי רבי; רשב"ג אומר: אין לשני אלא מה ששייר ראשון. רב יוסף בר חמא אמר רב ששת: זה המכריע אחרים באורחותיו. רבי זריקא אמר רב הונא: זה המיקל לעצמו ומחמיר לאחרים. עולא אמר: זה **[דף כב עמוד א]** שקרא ושנה ולא שימש תלמידי חכמים. אתמר: קרא ושנה ולא שימש ת"ח - ר' אלעזר אומר: הרי זה עם

הארץ, ר' שמואל בר נחמני אמר: הרי זה בור, ר' ינאי אומר: ה"ז כותי, רב אחא בר יעקב אומר: הרי זה מגוש. אמר רב נחמן בר יצחק: מסתברא כרב אחא בר יעקב, דאמרי אינשי: רטין מגושא ולא ידע מאי אמר, תני תנא ולא ידע מאי אמר. ת"ר: איזהו ע"ה? כל שאינו קורא ק"ש שחרית וערבית בברכותיה, דברי ר' מאיר; וחכ"א: כל שאינו מניח תפילין; בן עזאי אומר: כל שאין לו ציצית בבגדו; ר' יונתן בן יוסף אמר: כל שיש לו בנים ואינו מגדלן ללמוד תורה; אחרים אומרים: אפילו קורא ושונה ולא שימש ת"ח - זהו ע"ה, קרא ולא שנה - הרי זה בור, לא קרא ולא שנה - עליו הכתוב אומר: וזרעתי את בית ישראל ואת בית יהודה זרע אדם וזרע בהמה.

ירא את ה' בני ומלך ועם שונים אל תתערב - אמר רבי יצחק: אלו ששונים הלכות. פשיטא! מהו דתימא שונין בחטא, וכדרב הונא, דאמר רב הונא: כיון שעבר אדם עבירה ושנה בה הותרה לו, קמ"ל. תנא: התנאים מבלי עולם. מבלי עולם ס"ד? אמר רבינא: שמורין הלכה מתוך משנתן. תניא נמי הכי, א"ר יהושע: וכי מבלי עולם הן? והלא מיישבי עולם הן, שנאמר: הליכות עולם לו! אלא, שמורין הלכה מתוך משנתן.

אשה פרושה וכו'. ת"ר: בתולה צליינית, ואלמנה שובבית, וקטן שלא כלו לו חדשיו - הרי אלו מבלי עולם. איני? והאמר רבי יוחנן: למדנו יראת חטא מבתולה, וקיבול שכר מאלמנה; יראת חטא מבתולה, דר' יוחנן שמעה לה היא בתולה דנפלה אפה, וקאמרה: רבש"ע, בראת גן עדן ובראת גיהנם, בראת צדיקים ובראת רשעים, יהי רצון מלפניך שלא יכשלו בי בני אדם; קיבול שכר מאלמנה, דהיא אלמנה דהואי בי כנישתא בשיבבותה, כל יומא הות אתיא ומצלה בי מדרשיה דר' יוחנן, אמר לה: בתי, לא בית הכנסת בשיבבותך? אמרה ליה: רבי, ולא שכר פסיעות יש לי? כי קאמר - כגון יוחני בת רטיבי. מאי קטן שלא כלו לו חדשיו? הכא תרגימו: זה ת"ח המבעט ברבותיו. רבי אבא אמר: זה תלמיד שלא הגיע להוראה ומורה, דא"ר אבהו אמר רב הונא אמר רב, מאי דכתיב: כי רבים חללים הפילה ועצומים כל הרוגיה? כי רבים חללים הפילה - זה ת"ח שלא הגיע להוראה ומורה, ועצומים כל הרוגיה - זה ת"ח שהגיע להוראה ואינו מורה. **[דף כב עמוד ב]** ועד כמה? עד ארבעין שנין. איני? והא רבה אורי! בשוין.

ומכות פרושין וכו'. ת"ר, שבעה פרושין הן: פרוש שיכמי, פרוש נקפי, פרוש קיזאי, פרוש מדוכיא, פרוש מה חובתי ואעשנה, פרוש מאהבה, פרוש מיראה. פרוש שיכמי - זה העושה מעשה שכם. פרוש נקפי - זה המנקיף את רגליו. פרוש קיזאי - א"ר נחמן בר יצחק: זה המקיז דם לכתלים. פרוש מדוכיא - אמר רבה בר שילא: דמשפע כי מדוכיא. פרוש מה חובתי ואעשנה - הא מעליותא היא! אלא, דאמר מה חובתי תו ואעשנה. פרוש מאהבה, פרוש מיראה - אמרו ליה אביי ורבא לתנא: לא תיתני פרוש מאהבה פרוש מיראה, דאמר רב יהודה אמר רב: לעולם יעסוק אדם בתורה ובמצות אפי' שלא לשמה, שמתוך שלא לשמה בא לשמה. אמר רב נחמן בר יצחק: דמטמרא מטמרא, ודמגליא מגליא, בי דינא רבה ליתפרע מהני דחפו גונדי. אמר לה ינאי מלכא לדביתיה: אל תתיראי מן הפרושין ולא ממי שאינן פרושין, אלא מן הצבועין שדומין לפרושין, שמעשיהן כמעשה זמרי ומבקשין שכר כפנחס.

מתני'. ר"ש אומר: אין זכות תולה במים המרים, ואם אתה אומר הזכות תולה במים המאררין, מדהה אתה את המים בפני כל הנשים השותות, ומוציא אתה שם רע על הטהורות ששתו, שאומרים טמאות הן אלא שתלתה להן זכות. רבי אומר: הזכות תולה במים המאררין, ואינה יולדת ואינה משבחת, אלא מתנוונה והולכת, לסוף היא מתה באותה מיתה. נטמאת מנחתה עד שלא קדשה בכלי - הרי היא ככל המנחות ותפדה, ואם משקדשה בכלי - הרי היא ככל המנחות ותשרף. ואלו שמנחותיהן נשרפות: **[דף כג עמוד א]** האומרת טמאה אני לך, ושבאו לה עדים שהיא טמאה, והאומרת איני שותה, ושבעה אינו רוצה להשקותה, ושבעה בא עליה בדרך. וכל הנשואות לכהנים - מנחותיהן נשרפות; בת ישראל שנשאת לכהן - מנחתה נשרפת, וכהנת שנשאת לישראל - מנחתה נאכלת. מה בין כהן לכהנת? מנחת כהנת נאכלת, ומנחת כהן אינה נאכלת; כהנת מתחללת, וכהן אין מתחלל; כהנת מטמאה למתים, ואין כהן מטמא למתים; כהן אוכל בקדשי קדשים, ואין כהנת אוכלת בקדשי קדשים. מה בין איש לאשה? האיש פורע ופורם, ואין האשה פורעת ופורמת; האיש מדיר את בנו בנזיר, ואין האשה מדרת בנה בנזיר; האיש מגלח על נזירות אביו, ואין האשה

מגלחת על נזירות אביה; האישי מקדש את בתו, ואין האשה מקדשת את בתה; האישי מוכר את בתו, ואין האשה מוכרת את בתה; האישי נסקל ערום, ואין האשה נסקלת ערומה; האישי נתלה, ואין האשה נתלית; האישי נמכר בגניבתו, ואין האשה נמכרת בגניבתה.

גמ'. ת"ר: כל הנשואות לכהונה - מנחותיהן נשרפות; כיצד? כהנת, לזוה וישראלית שנשאת לכהן - אין מנחתה נאכלת מפני שיש לו חלק בה, ואינה עולה כליל מפני שיש לה חלק בה, אלא הקומץ קרב בעצמו והשירים קריבין בעצמן. איקרי כאן: כל שהוא ממנו לאישים - הרי הוא בבל תקטירו! אמר יהודה בריה דר"ש בן פזי: דמסיק להו לשום עצים, כר"א; דתניא, ר"א אומר: לריח ניחוח אי אתה מעלה, אבל אתה מעליהו לשום עצים. הניחא לר"א, דאית ליה האי סברא, אלא לרבנן דלית להו האי סברא, מא"ל? דעבדי להו כר"א בר"ש; דתניא, רבי אלעזר בר"ש אומר: הקומץ קרב בעצמו, והשירים מתפזרים על בית הדשן. **[דף כג עמוד ב]** ואפי' רבנן לא פליגי עליה דר' אלעזר בר' שמעון - אלא במנחת חוטא של כהנים דבת הקרבה היא, אבל בהא אפי' רבנן מודו. בת ישראל הנשואה וכו'. מ"ט? דאמר קרא: וכל מנחת כהן כליל תהיה לא תאכל, כהן ולא כהנת.

כהנת מתחללת, כהן אין מתחלל. מנלן? דאמר קרא: ולא יחלל זרעו בעמיו, זרעו מתחלל והוא אינו מתחלל.

כהנת מטמאה כו'. מ"ט? דאמר קרא: אמור אל הכהנים בני אהרן, בני אהרן - ולא בנות אהרן.

כהן אוכל בקדשי קדשים. דכתיב: כל זכר בבני אהרן יאכלנה.

ומה בין איש כו'. ת"ר: איש - אין לי אלא איש, אשה מנין? כשהוא אומר:
והצרוע אשר בו - הרי כאן שנים, א"כ מה ת"ל איש? לענין שלמטה, איש
פורע כו'.

האיש מדיר את בנו בנזיר, ואין האשה מדרת בנה בנזיר. אמר ר' יוחנן:
הלכה היא בנזיר.

האיש מגלח על נזירות אביו, ואין האשה מגלחת על נזירות אביה. אמר ר'
יוחנן: הלכה היא בנזיר.

האיש מקדש את בתו, ואין האשה מקדשת את בתה. דכתיב: את בתי נתתי
לאיש הזה.

האיש מוכר את בתו, ואין האשה מוכרת את בתה. דכתיב: כי ימכור איש את
בתו.

האיש נסקל ערום כו'. מ"ט? ורגמו אותו, מאי אותו? אילימא אותו - ולא
אותה, והכתיב: והוצאת את האיש ההוא או את האשה ההיא! אלא אותו
בלא כסותו, ולא אותה בלא כסותה.

האיש נתלה ואין כו'. מ"ט? אמר קרא: ותלית אותו על עץ, אותו - ולא אותה.

האיש נמכר בגניבתו, ואין האשה נמכרת בגניבתה. מ"ט? אמר קרא: ונמכר
בגניבתו, בגניבתו - ולא בגניבתה. הדרן עלך היה נוטל.